

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1616

9. De successione filiorum spuriorum in bonis parentum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14007

vidua honeste viuente. At vero, iure Pōtificio spurij filij dicuntur ij omnes, qui nati non sunt ex complexu viri, & femine, inter quos possit matrimonium esse eo tempore, quo filius est conceptus, vel natus. Vnde multi, quos ius civile spurios nominat, iure Pontificio non spurij, sed naturales habentur. Tales sunt nati ex hera soluta, & proprio seruo; item nati ex soluto viro, & vidua vel virgine omni vinculo soluta; item ex viro soluto, & ex scorto, vel metatrice, vel illustri femina soluta: quia cum his vir solutus tempore concepti, vel nati filij, si matrimonium contraheret, iure quidem Pontificio valerent; quamuis non semper iure civili valeat. Couarruias in epitome par. 2. cap. 8. §. 5. num. 18.

CAP. IX.

De successione filiorum spuriorum in bonis parentum.

Primo queritur, Quo modo spurij filij patri ex testamento, vel ab intestato succedant? Respondeo, nec ex testamento, nec ab intestato, nec villo contractu inter vivos, aliquam bonorum partem posse capere filios spurios. *Authenti. Quibus modis naturales efficiuntur sui, §. vlt. C. l. i. C. licet patri, C. de Naturalib. liberis.* Sic enim ius civile, communis sententia Doctorum interpretatur. Quod si pater filio spurio aliquid relinquat, id legis auctoritate filij legitimus, vel cognatus propinquioribus debetur, quia filius spurius capax non est. Ita Bartolus, Baldus, Salicetus, Iason, Alexander, quos citat, & sequitur Couarruias in epitome par. 2. cap. 8. §. 5. num. 3. Ficus item ea bona relicta sibi vendicat, nisi consanguinei intra duos menses illa ab spurio repetant. Eadem ratio est, teste Couarruias, si pacto, vel renuntiatione consanguinei excludantur.

Secundo queritur, Quo modo filij spurij matri intestatæ, vel testanti succedant? Respondeo; Aut filius spurius natus est ex damnato concubitu, aut fecus. Item, aut mater est illustris, aut abiecta & humilis fortis & conditionis. Si natus sit ex complexu damnato, non succedit matri, siue intestatæ, siue testanti, siue illustri, siue ignobili, & vulgari. Est igitur hic omnis hereditariæ successione, siue paternæ, siue maternæ, tum ex testamento, tum ab intestato penitus expers. *l. vlt. C. de naturalib. lib. §. vltimo.* Sic habet communis sententia Iuriscōsultorum, vt probat Couarruias loco citato. num. 16. ex l. penult. C. Ad Orficiam, C. Infr. §. penult. ad Senatūconsultū. Orficiam: Filius vero spurius qui natus non est ex congressu damnato, si mater eius sit illustris, et minime succedit ex testamento, siue ab intestato, si filios legitimis habeat. *l. penult. C. Ad Senatūconsultū. Orficiam, & Glossa in fr. de Senatūconsultū. Tertulliano §. vltimo.* Si vero mater sit infimæ fortis, & conditionis, succedit ei simul cum legitimis filijs. Item succedit matri illustri, si nullus filios legitimis habuerit. Ita etiam communis opinio teste Couarruias in eo loco quem superius assignauimus, num. 15. ex l. si qua illustris. C. Ad Senatūconsultū. Orficiam.

Tertio queritur, An nepos ex filio spurio possit auo ex testamento succedere? Hanc opinionem, quæ vulgata est inter Iuris civilis Interpretes, tractat Cardinal. Palæotus in lib. de Nethis filijs cap. 53. Respondeo, nepotem siue legitimum, siue naturalem ex filio spurio, posse ab aue hæredem institui, deficienti prole legitima. Hæc est communis sententia, vt docet Corneus consl. 1. in lib. 3. & Iul. Clarus lib. 3. sententia. §. testamentum q. 31. & locum habet in iure communi, nisi speciali iure, statuto, vel lege prohibeatur auis nepotem ex filio spurio hæredem instituire, vel aliquid ei ex testamento relinquere. Item locum habet, dummodo auis non instituat nepotem hæredem causa filij spurij, sed causa tantum ipsius nepotis. Tunc autem instituit causa filij, cum id facit, vt filius spurius vsum fructum, vel aliquod emolumentum habeat ex bonis nepoti relicto. At non censetur nepos in dubio, patris gratia institutus. Hæc Bartoli est, ceterorumque

Azor. Infr. Moral. Pars 2.

omnium sententia, teste Couarruias in loco proxime dicto, num. 13. quamuis Cynus, Baldus, & alij contrarium omnino docuerint, vt ait Cardinal. Palæotus in loco citato: ea adducti ratione, quod cum nepos à filio spurio descendat, non potest non eadem maculam, vt pote à vitiosa radice conceptam, secum trahere. Sed Bartoli opinio in hac parte valuit. Ex quo efficitur, vt extante prole legitima, non possit auis talem instituire hæredem.

Sed quid dicendum, quando proles sit legitima rescripto, & priuilegio Principis? Respondeo Couarruias idem iuris esse, quod est de prole per naturam legitima. Consequens etiam est, quod Couarruias ait, præfatam institutionem hæredis, etiam deficienti prole legitima, nullam vim habere, si constet gratia patris nepotem esse institutum.

Quarto queritur, Quo modo succedant filio spurio parentes, & alij ascendentes? Respondeo ex communi sententia, mutuas esse in hac successione causas. *Dec. cons. 3. 1. Alexand. cons. 174. in §. volum. C. consil. 150. in 2. volum.* Vnde sicut filij spurij parentibus succedere nequeunt, ita nec parentes, nec alij ascendentes succedere spuris possunt. Item vt spurij matri succedere non possunt, si nati sint ex damnato concubitu, ita nec mater illis succedit. In iis vero casibus, in quibus spurius potest patri, vel matri succedere, succedit quoque pater, vel mater illi. *Abbas in cap. tanta, qui filij sunt legitimi.*

Quinto queritur, Quo modo fratres spurij sibi inuicem succedant? Respondeo; si veterini fuerint, sibi inuicem succedunt ab intestato, quamuis ex damnato complexu extiterint, vt ex communi sententia tradit Couarruias in eo loco, quem paulo ante protulimus, num. 19. Idemque iuris est de alijs consanguineis ex parte matris; nam sibi inuicem succedunt, quo propinquiores sunt. Secus est de fratrib. spuris, qui veterini non sunt, & de consanguineis eorum ex parte patris: nec enim sibi inuicem succedunt ab intestato, quamuis rescripto, & priuilegio Principis sint effecti legitimi. Ita communis sententia apud Couarruiam eodem in loco, num. 19.

CAP. X.

An aliqua ratione filius spurius per interpositam personam possit bona patris capere, & possidere.

Primo queritur, An filius spurio possit pater hæredem aliquem substituere substitutione vulgari, siue fideicommissaria? Respondeo, minime: ita docet Couarr. in epitome p. 2. c. 8. §. 5. num. 3. & 4. ex communi sententia, num. 3. & 4. Leges enim & iura voluerunt, ne spurius filius bonorum paternorum capax villo modo sit. Vnde non refert, an spurius à patre bona accipiat, an ab alio ex patris voluntate & institutione: quoniam substituendus fideicommissaria substitutione accipit bona à principali testatore. Ex quo fit, institutum hæredem, & rogatum à patre, vt constituat hæreditatem filio spurio, non posse illam hæreditatem aliquo modo restituere spurio filio testatoris, qui cum hæredem instituerat, adiecit fideicommissaria substitutione. Eadem quoque ratione spurius non potest patri substitui vulgariter. Couarr. loco citato, num. 4. ex communi sententia.

Rogabis, an pater possit filium spurium substituere filio legitimo impuberi substitutione pupillari. Respondeo, posse quod eadem in iis bonis, quæ pupillus alius de habet, quam à patre; non tamen posse in iis bonis, quæ pupillus habet à patre. *l. si is, qui. ff. de vulgari. C. pupill. substitutione.* Ratio vtriusque est, quia spurius bona patris habere non potest; attamen potest habere bona fratris. Bartolus in *l. prædicta si is, qui. Syluester in verbo, filij. q. 4. dicto 4.* Sic et communis sententia apud Couarruiam loco superius allato num. 4.

I

Secun-